

מורשתה להנחיל

גליון ה' | פר' קורח - חוקת | סיון - תמוז תשפ"ו

מהנעשה והגשמע

מעלין בקודש - פרויקט 'אויסגעארבעט' מרחיב גבולות

הפרויקט היחודי 'אויסגעארבעט' - יהודי זוכה לעבוד על מידותיו, של לימוד 'ספר המדות' שרביה"ק אמר עליו "זה עשה אותי יהודי" - באופן שמתאם לילדים עם עבודה מעשית, תופס תאוצה.

עד עתה, זוכים מאות התלמידים בעשרת הסניפים של 'חברות הנערים' של מורשת הנחל ליהנות מחוברת הלימודים של 'המידה חודשית', תוך כדי עבודה מעשית להגיע למידות טובות.

חוברת הלימודים מחולקת לכמה מדורים: מדור הלימוד, ספר המידות עם ביאור מיוחד לילדים, מדור ליקוטי תפילות, מדור עבודת המידות השבועית, מדור בחן את עצמך, מדור שעשועון, מדור חלק המעשה שלי, בשיילוב סיפורי צדיקים ועצת ההתבודדות של כמה דקות על המידה.

ביה"ה התכנית מתרחבת גם אל מחוץ לסניפי 'מורשת הנחל', ובעזרה בשבוע הקרוב יתחילו ללמוד את המידה החודשית בתלמוד תורה ברסלב ברכפלד, לאחר שביום חמישי האחרון התקיים כנס פתיחה מיוחד בקלוז' דהסיד' ברסלב ברכפלד למאות תלמידי הת"ת, כשהרה"ח ר' יוסף צבי קעניג שליט"א מבי"ש בא במיוחד לחוק ולעורר את הילדים בעניין הגדול והחשוב של 'עבודת המידות', וכמו"כ בא הרה"ח ר' ראובן שיף ממנהלי 'מורשת הנחל' להעביר את מטרות המבצע ואת הבשורה הנפלאה שמגיעה לת"ת, לאחר מכן פורסמו ע"י הנהלת הת"ת פרטי המבצע וכי בשבוע הבא יתחילו התלמידים ללמוד את החומר.

פרויקט ביקשתי יצא לדרך

בסייעתא דשמיא מרובה יו"ל קונטרס הלימודים "בקשתי את שאהבה נפשי", חוברת מושקעת ומהודרת הכוללת תוכן מיוחד ללימוד בעניין חיפוש הצדיק. לצד זה קבלו הבחורים ערכה עם פרוספקט צבעוני עם פרטי התוכנית, וכרטיס אישי לציון ההשתתפות בתוכנית.

צריך כל אחד לדבר בינו לבין קונו... וגם צריך כל אחד לדבר עם חברו ביראת שמים כדי לקבל התעוררות בלבם מהנקה שיש בחברו יותר ממנו... וכל הנקודות הללו הנינו הנקדה הנקרא פי' ודבר חכמות וגם הנקדה שיש בכל אחד מה שאין בחברו הם ענפים להצדיק שהוא נקדה כללית של כל ישראל... ועל ידי שלשה בחינות אלו נתבטל התרפות הנינו ערלת לב הנינו אהבות רעות וזהו: "על כל פשעים תפסה אהבה".

שלמות הדיבור הזו, היא זו שעמדה כנגד נסיון הסטרא אחרא להכניע את ישראל לחילה.

"קח את המטה", אומר הקב"ה למשה רבינו בפרשת חוקת, "והקה את העדה אמה ואמר: אחיה ודברתם אל הסלע לעיניכם... ויגרם משה את ידו ויך את הסלע במטהו פצעים".

ועל הפגם הזה, שאין לנו השגה בו ולא שמץ של הבנה, נענש בחיר הנבראים: "עני לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ".

"שאלו דברתם אל הסלע והוציא", מבאר רש"י הק', "הייתי מקודש לעיני העדה".

הדיבור יש לו כח עצום.

משה רבינו, שלמות הדיבור; משה רבינו, שהוא ב"חנית נקדה הקללית, והוא נתן התורה לישראל שהיא בחינת הנקדה כנ"ל, והוא היה צריך להכניס את ישראל לארץ-ישראל ששם נקדת העולם, ויש עקר מקום הנקודה שהיא אור התורה, כי עקר קבלת אור התורה בשלמות הוא בארץ-ישראל כידוע, ואז היה מתתקן הכל!"

ועל ידי פגם ישראל, שגרמו "שגם משה נכשל בהקצאת הצור במי מריבה, שעל-ידיה נגזר שלא יכנס לארץ".

פגם הכאת הצור, אומר רבי נתן, היה פגם בדיבור; פגם בלימוד שיכולים היינו ללמוד מעל כוחו של הדיבור.

"כי עקר הפגם היה על שלא דברו אל הסלע כמו שצונו ה' יתברך (שם, ח): "ודברתם אל הסלע", שגוהו היו מראים גדל כח הדבור שלקחם שיש לו כח להוציא הפנים בגשמיות ורוחניות, כי כמו שהיו מוציאים מים בגשמיות, כך היו מוציאים מימי דעת התורה ברוחניות. ועל-ידיה היה נתקדש שם שמים, כי היו הכל רואים גדל כח הדבור, והיו הכל משתדלים להמשיך הקדשה על עצמם על-ידי הדבור, שעל-ידיה ממשיתין אור הנקדה, שעל-ידיה עקר ההתקדבות לה' יתברך".

"כי הדבור יש לו כח גדול מאד מאד!"

ע"פ ליקויל' אורח, הלכות נשיאת כפיים ה)

ודברתם אל הסלע

הדיבור יש לו כח עצום. הדיבור יש לו כח עצום בכל מקום, דיבור של קדושה מעלה את האדם משפל שאול אל רום גבהי שמים, וח"ו להיפך, דיבור שאינו בקדושה, יכול להפיל את האדם לשאול תחתית ומתחתית.

ואם כל דיבור כך, דיבורו של צדיק אמת על אחת כמה וכמה. כי "הצדיקים והקשרים מאירים הנקודות טובות ביישראל על-ידי דבוריהם הקשרים והטובים", "והדבורים של הצדיק הם גודאי בשלמות ובמלאכה, לכן יכול להמשיך השפע לישראל". את כוחו של הדיבור בכלל, ואת זאת שכוחו של הצדיק בפי ובדיבורו, יודעת גם הסטרא אחרא.

עם ישראל במדבר, קרבים והולכים לארץ ישראל, מנצחים כל אויב, מכריעים כל שונא.

בלק, מלך מואב, יודע שתורו קרב, והוא הולך לברר: מה סוד כוחו של העם שעלה ממצרים? מה סוד נצחונותיו? מהו "הנשק הסודי" שבידו?

הלך בלק אצל מדין, ו"אמר רבותינו יו"ל ששאלו למדון על משה, ואמרו להם: אין כחו אלא בפה".

סודו של נשק הנצחון התגלה. סוד כוחו של העם המסתורי, שענן הולך לפניו ביום ואש בלילה, שה' הוא האלקים מלווה אותו בכל אשר ילך - סודו נחשף. ומה עושים?

בלק היה ברור, מנסים להשתמש באותו נשק: "אמרו: אף אנו נבא עליהם באדם שפחו בפיו".

הדיבור יש לו כוח עצום. הדיבור יש לו כח עצום בכל מקום.

אנשי מואב, אומר גאון עזינו מוהרנ"ת, ידעו מול מה הם עומדים. הם ידעו "שפחו של הצדיק בחינת משה הוא רק על-ידי פיו, על-ידי שמיאיר וממשיך הנקודות טובות על-ידי דבור פיו כנ"ל, על-כן אף אנו נבא עליהם באדם שפחו בפיו, שהוא בלעם הרשע שמדבר בפיו דבורים להפך ממש מדבורים של הצדיק בחינת משה. ועל-כן היו ישראל באמת בסכנה גדולה אז כששלח בלק אחר בלעם.

כי הדבור יש לו כח גדול מאד מאד, בין בקדשה בין להפך חס ושלום..."

הסכנה היתה גדולה. אין זה ענין של מה בכך: "שהיתה עצה עמקה מאד של הסטרא אחרא להביא את בלעם".

אלא שכנגד דיבורו של בלעם, עמד החוט המשולש:

דיני היתר עיסקא - ההיתר

**אתה מבין בעסקים?! בחוסר ידיעה אתה מסוגל להפסיד את הכל!!!
רכישת כרטיסי טיסה בהקדמת תשלום במחיר זול (המשך מגיליון ד')**

החנות הוא ע"פ הית"ע, שבוה מועיל לכו"ע, הואיל וניכר שמתכוון לזה והוי כמפרש בהדיא בשעת עשיית הקנייה או המכירה. אך יש שפקפקו בכך כי לא כל קונה שם לב לכל שלט התלוי בחנות, וגם פעמים רבות עושה את העיסקא בטלפון ואינו נכנס לחנות כלל, וקשה להגדיר שהוי כתקנון החנות או החברה, שכל אחד פועל אך ורק לפי תקנה זו, לכן ודאי עדיף שבכל קבלה או חשבונית יופיע במפורש שהכל נעשה בהית"ע. וראה לעיל אות ד' אם צריך שגם הקונה יבין מהו היתר עיסקא.

ט. היתר עיסקא התלוי בבנקים או בחברות גדולות, נהוג יותר להקל ולסמוך עליו, ומועיל אפי' למי שלא יודע מכך, או שאינו יודע מהו הית"ע, משום שאחר שכבר יודע לכל שהבנקים באי"מ מתנהגים ע"פ הית"ע, ה"ז כתקנות הבנק, והוא כשאר תקנות הבנק שכל לקוח מחוייב להם, אפי' אם אינו יודע בדיוק את פרטי תקנון הבנק, ובכמה הית"ע של בנקים כתוב מפורש שהו יועיל אף לאלו שאינם יודעים מההית"ע או שאינם מבינים. ומ"מ צריך שיהיה תלוי במקום הנראה לכל כדי שידעו כמה שיותר אנשים ממנו, וגם שמנהל הבנק לא יוכל להכחיש זאת. ומ"מ ראוי לכל לקוח שפותח חשבון בנק לבקש לחתום באופן אישי עם הבנק על הית"ע, או לכל הפחות שיכתוב על טופס פתיחת החשבון שעושה הכל ע"פ הית"ע.

העולה לדינא:

א. ראוי לכל בעל עסק או חברה לעשות היתר עיסקא כללי ויכתוב בו שכל מה שעושה הן בקנייה או מכירה ושאר עסקים, הכל הוא ע"פ הית"ע [ויעשהו עם ת"ח הבקי בפרטי דינים אלו], ויתלהו על מקום בולט בעסק. ויותר ראוי לכתוב זאת מפורש על כל קבלה או חשבונית. וזה מועיל למי שבאמת עושה עסקים עם הכסף שלוקח, או שיש לו עסקים אחרים בסכומים דומים לפחות.

ב. יש להקפיד ששני הצדדים יעשו היתר עיסקא כללי, וגם ששניהם יבינו ענין ההיתר עיסקא...

ג. בכרטיסי טיסה, לא די שיש לחברה הית"ע כללי, אלא צריך שגם הלוקח יאמר בפירוש שעושה את הקנייה ע"פ הית"ע, או אם כתוב בפירוש ע"ג כרטיס הקנייה שהוא ע"פ הית"ע.

ד. בכרטיסים סדירים, ההית"ע צריך להיות עם חברות התעופה ולא מועיל מה שיש לחברת הנסיעות הית"ע, כי הם רק מתווכים, וצריך לברר בשקופת החברה ישראלית, אם יש להם הית"ע. אבל בחברות גויים, אין צורך בהית"ע [אא"כ זה נעשה באופן שחברת הנסיעות רכשו כרטיסים ומוכרים אותם ללקוחות, שאז העיסקא היא מולם ומטעון הית"ע]. אבל בכרטיסי צ'ארטר העיסקא נעשית עם חברת הנסיעות עצמה, ולכן גם אם שוכרים מטוסים מגויים צריך הית"ע.

שלח להלוואה ושיכולים להגיב רווחים בסכומים שקבעו ביניהם, וא"כ בחור או אברך שאין להם שום עסקים, צ"ע אם מותר להם לעשות מינוס בבנק, וכן שאר קניות או שכירויות שטעונים הית"ע באופן שהם הלוים, וצריך שאלת חכם הבקי בדינים אלו.

ה. כתבו הפוסקים שצריך שהנותן והמקבל יבינו ענין ההיתר עיסקא, ויבינו שזה הסכם עם תנאים אמיתיים, ואין זה ילחשי שבא להתיר איסור ריבית, והנותן צריך לדעת שאם המקבל יסכים להישבע שלא הרויח, לא יקבל באמת שום רווחים. ונחלקו האחרונים באופן שהנותן לא יודע ולא מבין ענין זה, אם מהני, ולאכארה באופן של הלוואה גמורה דהוי חשש ריבית קצוצה, יש להחמיר, ובריבית דרבנן אפשר לסמוך על המקליו, וצ"ע.

יש להאיר שאע"פ שבריבית דרבנן עובר רק המלוה, ואילו הלוה עובר רק על איסור דלפני עוור, וא"כ לכאורה באופן שאסור רק מדרבנן, די שהמלוה מבין מהו הית"ע, אבל אין זה כך, אלא כיון ששניהם צריכים להבין שאין זה הלוואה רגילה אלא דבר שונה שמצד אחד הלוה לא חייב באונסין על חצי מהכסף, ומצד שני חלק מהרווחים שייכים למלוה, ולכן כל זמן שלא פירש מפורש שזה ע"פ תנאים אלו, אע"פ שאמרו או כתבו ע"פ הית"ע הו"ל כדברים שבלב, ולא מהני לשיטת האוסרות.

ו. יש לציין שבגמ' אמרו שכל המלוה בריבית נכסיו מתמוטטין ויוצא נקי מנכסיו, ובפשוטות הוא מחמת חומר איסור ריבית כמו שנאמר רק על איסור זה שהמלוה אינו עומד בתחית המתים. אולם החפץ חיים בספרו אהבת חסד מחדש שטעם העונש שבכסיו מתמוטטין משום שאינו עושה חסד בממונו הלוותו, ולכן כתב דאף אלו שמלוים בהיתר עיסקא, שאין בזה משום איסור ריבית, מ"מ אם מלווה רק באופן כזה ואינו מלוה כלל בחינם, גם נאמר עליו עונש זה, ולכן מי שיש לו ממון מיותר ומקפיד תמיד רק להשקיעו במקום הנושא רווחים, ואין מפרשי חלק מממונו הלוותו בחינם, יש לירא מדברי הח"ח האלו.

ז. כיון שכיום כמעט בכל עיסקא ובכל קנייה או שכירות יכול להיווצר חששות של ריבית, ולא כו"ע בקיאים בהלכות ריבית ולהיהיר לעשות היתר עיסקא כשיש חשש איסור, או שיכולים לשכוח לעשות, לכן לפני כמאה שנה יצא האדמו"ר מלובלין הגאון רבי עזריאל איגר והציע שכל בעל עסק יעשה היתר עיסקא כללי על כל עסקיו, ובו יכתוב שעושה כל עסקיו לפי כללי היתר עיסקא, וממילא זה יעזור שלא יכשלו באיסור ריבית החמור, ואע"פ שכמה פוסקים אותו הדור חלקו עליו, מ"מ רוב פוסקי דורו הסכימו עמו. אמנם צריך שבין הלוה ובין המלוה יעשו היתר עיסקא כללי זה, אבל אם רק אחד מהם עשה זאת לא מהני, אא"כ כתוב בכל שטר שקונה או מוכר שעושה ע"פ הית"ע.

ח. יש שכתבו שמועיל אם תולה את הנוסח הית"ע הכללי שלו במקום בולט ונראה לעין כל ומבואר בו שכל עסקי

א. בכל הלוואה הלוה חייב באונסין על המעות, ולכן נחשב שהמעות שלו, וממילא כל מה שמרויח ממעות אלו הם שלו, ואם מתחייב לתת למלוה חלק מהרווח, הרי זה ריבית. אבל בפקדון שחייב האונסין על המפקיד, מעיקר הדין מותר למפקיד לקבל את הרווחים, אולם זאת רק אם נוטל כאשר בטוח הגיעו רווחים, אבל לקצוץ מראש סכום מסוים שיצטרך לתת לו כיון שקיבל על עצמו חיוב גניבה ואבדה, יש בזה איסור מדרבנן, משום שבכל זאת יש כאן צד הלוואה מחמת קבלת אחריות גניבה ואבדה.

ב. בגמ' מצאנו עצה להלוות ולקבל רווחים, באופן של 'עיסקא', דהיינו שנותן לשני מעות להתעסק בהם ולהרויח בהם באופן שמחצה מלוה ומחצה פקדון, והלוה מקבל אחריות אונסין על חצי מהמעות, וממילא הרווחים שנובעים מחצי זה (המחצה מלוה) הם של הלוה, והאונסין של החצי השני מקבל הנותן, ולכן הרווחים שיוצאים מחצי זה (המחצה פקדון) הם של הנותן, וממילא כל מה שמרויח מתחלקים ביניהם כי כ"א נוטל את הרווחים מחלקו. וכדי שלא יהיה חשש ריבית על מה שהמקבל מתעסק בחינם בחצי הפקדון בגלל שהלווה לו חצי מהכסף, צריך לתת לו שטר טירחא ויש בזה כמה פרטים ואכמ"ל. באופן זה אם אכן יאנס, יפסיד הנותן חצי מכספו, וגם אם לא יהיו רווחים, לא יקבל כלום, וא"כ אינו בטוח לא בקרן ולא ברווחים.

ג. רבותינו האחרונים לפני כארבע מאות שנה בתקופת הסמ"ע חיפשו אופן שיוכלו לתת כסף ולקבל רווחים באופן שיהיה בטוח על הקרן והן על הרווחים, ולכן תבני שכדי להיפטר מחצי הקרן בטענת אונס, יצטרך להביא עדים על האונס, דבר שקשה מאוד לעשות זאת, ועל הרווח תקנו שאם יטען שלא הרויח, יצטרך להישבע שבועה חמורה שלא הרויח, וכיון שבדרך כלל נוהרים שלא להישבע אפי' על אמת, ממילא יקבל את הרווחים שקצבו ביניהם, ואע"פ שאסור לקבוע סכום רווח, שמא לא ירויח כ"כ, כאן סכום הרווח שקצבו אינו בתורת ריבית, אלא נקרא סכום התפשרות על מה שפוטרו משבועה, אולם צריך שיהיה סכום שיתכן באיזה אופן שהוא שאכן הרויח סכום כזה.

ד. כל זה כשמקבל המעות באמת עושה עם הכסף עסקא המגיבה רווחים, אבל אם לוקח את הכסף לצורך הוצאות ביתו או כיוסי חובות, לא מועיל ההית"ע, ויש שכתבו בנוסח ההית"ע שאם יוציא את הכסף להוצאות ולא לעיסקא, הרי הוא משעבד לנותן חלק בשאר עסקיו שיש לו, וא"כ צריך שיהיה ללוה עסקים לפחות באותו סכום

קדומים

אדר תשע"ג:

סיום מחזור הי"ג בסדר "עמוד היומי" בליקו"מ, בשילוב שבת התאחדות רבתי.

רבבות אנ"ש, זקנים עם נערים, אברכים ובחורים, חגגו את סיום ליקו"מ במסגרת לימוד 'עמוד היומי' באתרא קדישא מירון, בהשתתפות זקני ומשפיעי אנ"ש.

האור 'הנח והוד' שהיה שם אי אפשר לתארו - 'העולם ראוי שיתקמו ע'מך על האהבה שבינינו'

הרה"ח ר' נתן ליברמנש (זצ"ל) נושא דברים במעמד הסיים במוצ"ש

בנתיבות בני הנעורים

הבאר מן

העיקר והיסוד שהכל תלוי בו

שאלה:

בעקבות הביאור הנפלא על עניין התמימות והפשיטות שביארתם בעלון הקודם, נעוררתני לשאול שאלה שמנקרת בראשי כבר הרבה זמן (וגם מחברים שמעתי שמפריע להם שאלה זו):

מצד אחד ידועה התורה היסודית, תורה קכ"ג בליקו"מ, שבה מבואר שהעיקר והיסוד שהכל תלוי בו הוא לקבל דברי הצדיק על כל אשר יאמר ולבלי לנטות ימין ושמאל, אפי' אומר לך על ימין שמאל וכו', ולהשליך מאיתו כל החוכמות ולסלק דעתו כאילו אין לו שום שכל בלעדי אשר יקבל מהצדיק, ומאיך הלא יוצא מפורש מפי רבינו בתורה רנ"ה: "כשהאדם מאמין בהצדיק בלי שום דעת אפשר לו ליפול מאמונה, אבל אם יש לו גם דעת שמבין גם בהדעת אזי אי אפשר לו ליפול". והדברים נראים כסותרים זה את זה, ואיך ייתכן ששתי תורות אלו ילכו יחדיו?

תשובה:

התשובה לכך היא פשוטה בתכלית ואין שום סתירה בין הדברים

א. משום שאכן בתחילת הדרך צריך לקבל את ירושת האמונה מאבותינו ורבותינו, גם אם אין אנו מבינים אותה בשכלינו "כדרך אנשים והמון עם", אבל בהמשך הזמן צריך להחיות את האמונה ע"י שיוצקים לתוכה "דעת". ואין הכוונה שצריך לעיין ולחקור ולדון דיונים פילוסופיים עד שתתיישב האמונה על השכל, אלא הכוונה היא להתמיד בלימוד התורה וכן בלימוד ספרי הצדיק עד שנפשינו תתמלא בדעת תורה ובדעתם והשגת תורתם של הצדיקים, שעיינו נכיר באמת גדולת הבורא והצדיקים מתוך דעת, ואז גם האמונה הפשוטה תהיה עם אור וחיות, ונוכל עוד יותר להשליך שכלינו הפגום וללכת רק אחר שכל ודעת הצדיקים.

ב. וגם בתחילת הדרך, אין הכוונה שצריך ללכת באמונה עיוורת לגמרי, כדרך המאמינים באמונות כוזבות, כי לא בצורה אוילית כזו בנויה האמונה הקדושה שלנו, וכדברי מוהר"ג, שבשום אופן לא ניתן לומר על פרה שכיון שאין לה כלל שכל הרי שהיא בעלת אמונה בדרגה גבוהה... אלא שמתוך השכל הפשוט, הטבעי והבסיסי שהעניין לנו הבורא במחשבתו שבוודאי ראוי לנו להאמין כי יש בורא לעולם וכי משה אמת ותורתו אמת ושראוי לקבל מאבותינו את כל המסורת והקבלה שקבלו מדור דור עד

למשה מסיני.

ג. ואפי'

אחד ששכלו 'משגע' אותו בבלבולים וקושיות, ורואה שמתוך כך הוא הולך לאבד חלילה את האמונה התמימה, ועליו ממליץ הרבי בשיחה ק"ג "טוב יותר להיות פתי יאמין לכל דבר דהיינו להאמין אפי' בשטותים ושקרים, כדי להאמין גם בהאמת, מלהיות חכם ולכפור בכל חס ושלוש", הרי שגם אמונה עיוורת זאת איננה 'עיוורת' באמת, אלא היא תחבולה מתוחכמת מאוד: שברגע שרואה האדם שיצר השכל העכור מנסה לגולל ממנו את האמונה האמתית, אשר בעומק ליבו מבין גם הוא שזו האמת, הרי משתמש עם תכסיס זה לעשות עצמו פתי ולהאמין 'כאילו' בכל דבר בתמימות תהומית, העיקר שבכך שומר ומציל הוא את האמונה הקדושה שלו אשר היא העיקר והיסוד לכל היהדות.

לסיכום של דברים:

יש להבחין ולהבדיל בין השכל הישר וההיגיון הפשוט שמקורם ביחכמת האלוקים אשר נפח ויצר בקרבינו, לבין השכל העקום והמפותל שהוספנו ופיתחנו בעצמינו, ואשר מקורו מהגאוה שבאדם ומדמיו העכורים שמצמיחים שיקולים של תאוות וכבוד, והם העומדים בבסיס כל 'אויבערחקמייט' שלו (הגורמת עם הזמן למרר ולהשחיר את כל איכות חייו - ראה סיפור 'חכם ותם'), אשר את השכל העכור הזה אכן צריך לזרוק לגמרי. ובאמצעות השכל הישר והאמתית הנ"ל בעצמו אשר הוא הגורם לאדם להבין שכל שאר החוכמות הם הבל וריק, והחכמה הגדולה ביותר היא ללכת בתמימות אחרי ה' יתברך והצדיקים, והוא השכל הנ"ל עצמו, גם מסייע להאדם להבחין מה לקרב ומה לרחק, היינו לרחק את כל האמונות הספלות והכוזביות ולא להיות טיפש וכסיל ופתי המאמין בכל דבר (אא"כ כתכסיס מתוחכם וכניל).

ומלבד זאת עוד צריך האדם למלאות את אסמי מוחו וליבו בהרבה דעת של תורה וספרי הצדיק, אשר בכך יאיר באור יקרות את השכל הפשוט ואת האמונה הטהורה הבאה בעקבותיו באופן שאמונתו תהיה יסודית וחזקה כיתר בל ימוט לעולם.

ולעובדא ולמעשה:

בחור יקר: גם אם הינך רואה את עצמך כברסלביער אמיתי, עם אהבה גדולה ותבערה קנאית, לשמו של הרביה, עדיין אינך יכול להיות בטוח שזה יחזיק אצלך מעמד לאורך זמן - רויץ איפה ותחטוף בידך את כל ספרי רבינו ותתמיד בהם יום יום, הפוך בהם והפוך בהם וסיב ובלה בהם ומחם לא תזוע, ואז האמונה שלך ברביה לא תהיה משוה חיצוני בעלמא, אלא היא תהיה מלאה בדעת וממילא גם חזקה מספיק ללוות אותך עד ליתשחק ליום אחרון!

תקציר: שמעון ולוי התאומים, הצליחו במבצע ועומדים לנסע לאומן. יומים לפני הנסיעה, כשהם מרגשים עד פלות, מוציעה להם אמם להתחיל לארוז מזוודה ולהשקיע בכך במעט את ההתרגשות הגואה.

נחמן אינסקי

הצ'אני כ'א'ו'ק'ר'א'י'נה ס'ר'ה א'ר'ת'ק'ת כ'ה'נ'כ'ס'י'ם

פ'רק ה':

המזוודה הירקה

מסתבר שעצתה של אמא היתה נפלאה...

העסיק באריות המזוודה לקראת הנסיעה הקדושה, וההכנות בפעל, אכן הצליחו להרגיע במעט את התאומים שלפני כן לא הצליחו להתרפז בשום דבר אחר מרוב התרגשות.

|||

ק'דמו ל'כ'ה הש'אלות ש'ל'הם.

"אמא" ש'אל לוי, "איזה מזוודה לארוז, הפח'לה?"

"לא", ענתה אמא. "הפח'לה קטנה מדי. זה מתאים רק כשאנחנו נוסעים לשבת מחוץ לעיר, או כשאבא נוסע לבדו לאומן. אבל כעת, כשאבא נוסע עם שניכם, צריך למלא קדם כל את המזוודה הירקה הגדולה. זו שנמצאת בפוידם..."

כצעד ראשון הם סחבו יחד את הסלם, עד לפוידם הגבוה שממקם בפתח הבית, ושם העמידו אותו לגבה. לוי עלה בהתלהבות על הסלם, והוריד מהפוידם את המזוודה הירקה הענקית. ענן של אבק התפזר ברחבי המסדרון, וראשו של שמעון, שעמד למטה ואחז בסלם, נצבע באפר והוא החל להשתעל.

"הכל, אה אה, שוה, אה אה, אם זה בדרך לרבי..." אמר שמעון בין השעולים...

לאט לאט, הם הצליחו להנחית בבטחה את המזוודה הענקית, והוציאו אותה במהירות למרפסת. שם נערו אותה פהגן.

לאחר מכן, פאשר רצו לגשת לאריות המזוודה בפעל, לאחר שזו נקתה מכל הפוידים והצבע הירק שלה חזר למראה המקורי, הם קלטו שהם בכלל לא יודעים מה צריך לארוז.

כמתבקש, הם פנו לאמם, ושאלו מה יארוזו.

"תתחילו קדם כל עם הבגוד", היא צנתה עליהם. "ארבע סטים של בגדים לכל אחד מכם, שניים חל ושניים שפתיים. אחר כך תארוזו גם ארבע סטים לאבא".

זה היה רק הפריט הראשון ברשימה ארבה ארבה שהם אספו מכל הבית תוך קפיצות מרגשות, על פי הוראותיה של אמא. כשתוף כפי הם מזמרים את שירי אומן אומן ראש השנה והמסתעף...

|||

לאחר שסיימו לארוז את כל מה שהם צריכים עבור השעות הארוכה באומן, הם נגשו לאמא בספוק.

"אמא, אמר שמעון בגאון קלה, "אמרת שהקטיל של אבא

פאבריק אין

סיור מעמיק בפעילות מורשת הנחל

סיומי הליקו"מ בסדר "העמוד היומי"

אם יתמידו בספרינו יוכלו לזכות להיות נעשה איש כשר באמת (ירמיהו שמו)

מידה שעדיין חקוקה בעצמות כלונו עד עצם היום הזה, ההרגשה הייתה כקילוץ ר"ה, כשביל שבת פנו אחד לשני בברכת 'לשנה טובה...'

במחזור ה-15, בשנת תשע"ג חגגו כלל הבחורים מארה"ק את הסיום בביתר עילית באווירה מיוחדת שגיבשה את כלל הבחורים, לקראת הסיום אף יצא חוברת מיוחדת בשם "שובו לאוצרותכם" על מעלת הלימוד היומי ב'עמוד היומי'.

בשנת תשפ"א, בחודש סבת נערכו שתי סיומי ענק בביהמ"ד הגדול במא"ש, הראשון לאברכים, ולמחרתו לבחורים, בציון 20 שנה ל'מורשת הנחל'.

מה נהדר היה המחוזה בליל 'זאת חנוכה' שנת תשפ"ב בעיר בית שמש, בהתאסף כארבע מאות בחורי חמד תלמידי "חברות הבחורים" מורשת הנחל מרחבי ארה"ק, לחגיגת סיום ספה"ק "ליקוטי מוהר"ן"

הנלמד בסדר העמוד היומי, סיום שהשאיר את רושמו לזמן רב.

בשנת תשפ"ג בחודש חשוון, התקיים סיום ליקו"מ בביהמ"ד הגדול במא"ש לבחורי החמד, בשילוב שמחת השבע ברכות לחתניהם של שני הפעילים החשובים במורשת הנחל, הר"ר אליעזר קירשבוים, והר"ר צבי אריה מיימון שליט"א.

בשנת תשפ"ד, התקיים סיום מיוחד ומפואר לחברות האברכים "אנשים כשרים" בבית מדרשנו הגדול בירושלים.

בשנת תשפ"ה עוד זכינו לשמוע דברות קודש הנובעים ממעיניו הנובע של רביה"ק מפי הרה"ח רבי נתן ליברמנטש זצ"ל בסיום מפואר לכלל הבחורים בביהמ"ד "נחלת חן" בבית שמש.

כפי שכתבנו, למען האמת כל סיום ואירוע היה ראוי לסיקור בפני עצמו, אך כמאן דמחויי במחוג ציינו כמה מהם, כשיותר ממה שכתוב כאן היה, והעיקר ההתעוררות וההתחזקות של כלל אנשי ובחורי החמד בפרט לסעוק ולשקוד על דלתי תורתו, שהם מהדברים שאין כלל ביד אנוש לתארם ולהשיגם.

'עמוד היומי בליקו"מ'... החוט המקשר בין כלל אנשי שלומינו, והקשר הנצחי בין אלפי ורבות אנשי שלומינו לצדיק הדורות; חיבור יומי ועקבי, בזמני שגרה כבזמני טרדה, כשהאור מאיר או בזמני הסתר; תמיד, בכל זמן ומקום מפנים זמן קצר לשאוב ולהדבק בתורות הנוראות שהוריד רביה"ק ממקור עליון ונורא, אורייתא דעתיקא סתימאה, לחיותנו כהיום הזה, בכל גיל שהוא, מימי הבחורות הצעירות ועד זקנים באים בימים המוסיפים חיות ודעת חדש בכל יום.

עמוד היומי, סדר הלימוד שנקבע ע"י זקני אנשי זצ"ל ושיבדלחטי"א זה קרוב שלושים שנה, ומאז קבע את מקומו כחוק ולא יעבור בין כלל אנשי שלומינו, יהיה מה שהיה; עמוד היומי בליקו"מ המינימום של חיבור והתקשרות יומי לרביה"ק דבר יום ביומו חק ולא יעבור.

הנחשון שהגה את הרעיון היה הרה"ח ר' נתן ליברמנטש זצ"ל. בראשית הדרך התחיל סדר הלימוד בידף היומי, אולם לאחר התייעצות עם שאר זקני אנשי שליט"א, הוחלט שלעבור לסדר לימוד של "עמוד יומי", כדי שאכן יהיה סדר הלימוד הזה נחלת כלל אנשי.

האברכים הנמרצים שפעלו רבות להכניס את הלימוד בין אנשי, הר"ר אליעזר קירשבוים הי"ו והר"ר נחמן אטינגר הי"ו, ארגנו בין השאר את הסיום הראשון בשנת תשנ"ח, כציון דרך היסטורי לסדר העמוד היומי, ועל מנת להחזיר את סדר הלימוד בין כלל אנשי בלי יוצא מן הכלל. מאז הפך הדבר למסורת במורשת הנחל - בין כלל פעולותיה המופלאות להחזיר אור רביה"ק בין כלל אנשי ובמיוחד את השקידה בתורת רבינו - לארגן סיומים מפוארים ברוב עם, כדי לרומם ולהעצים את הלימוד המיוחד בין כלל אנשי שלומינו.

במיוחד תופסים מקום של חשיבות במורשת הנחל, הסיומים לצעירי הצאן בחורי החמד, להסגילם בצעירותם בשקידה התמידית בספרו הנורא של רביה"ק.

האמת היא, שכל סיום היה ראוי לסיקור מיוחד בפני עצמו, אך מחוסר מקום נציין רק כמה מהבולטים שבהם.

במלאות עשור לסדר הלימוד בשב"ק פרשת שלח תשס"ז, התקיים סיום היסטורי: שבת שלמה חגגו כלל אנשי שלומינו את הסיום המרגש. למעלה מ-1,000 מכלל אנשי השתתפו בשבת המרוממת - עשירי יהיה קודש.

בשנת תשע"א בסיום המחזור ה-13, חגגו רבות אנשי את הסיום היסטורי במיוחד בשבת פרשת תרומה, שבת היסטורית בכל קנה

זה הדבר האחרון שצריך לאומן. עכשו הכנסנו גם את הקיטל, ואם פן כבר סימנו את כל מה שצריך לאומן!"

"איזה יפוי" שמחה אדם בקנות, "אני כל כך שמחה שאתם גם עוזרים, וגם נהנים מזה כל כך. קצת הגיעה זמנה של המזודה הפחלה, בה תכניסו את כל מה שאתם צריכים לדרכים עד אומן. סנדוויצ'ים שאכין לכם בעזרת ה', מנות חמות, את האוצרות יהודים' של אבא, כמה ספרים שהוא צריך, וגם... רגע! אתם חכים תעסקוה! מה תעשו כל כך הרבה שעות בדרכים? אתם חכים למצא דברים שעסיקו אתכם במהלך כל הנסיעה! אבל האמת היא שפעת מאחר מדי. אני חושבת שפעת תלכו כבר לישן, ומחר תארוזו את המזודה לדרך..."

במטה, לפני שהלכו לישן, אמר לוי לשמעון, "אתה יודע? הדרך לאומן, בגלל שיש מלחמה באוקריינה והנסיעות הארוכות עוברות דרך מדינה שלישית, לזקחת היום יום שלם, ובימי ראש השנה אפילו יותר. הנסיעה עד לשדה התעופה זה בערך שעה, ההמתנה בשדה התעופה זה בערך שלוש שעות. הנסיעה במטוס זה עוד שלוש שעות, והנסיעה באוטובוס משדה התעופה עד אומן זה עוד עשר שעות. ואם מהשבים גם את כל העצירות וההמתנות שיש באמצע הדרך, מגיעים לעשרים וארבע שעות... בראש השנה, פשיש רבבות שנוסעים יחד, ההמתנה בגבולות מתארכת, והנסיעה יכולה לקחת עוד כמה שעות טובות..."

שמעון, שידע שהנסיעה ארכה מאוד, אבל אף פעם לא ידע עד כמה, אמר לאחי "אם פן, באמת חכים להכין תעסוקה לדרך..."

וכך, בעוד שניהם מדמינים את הנסיעה המרוממת והמתקת, הם נרדמו עם חיה נסוה על שפתותיהם...

העני כסיון הכא

ברכת מזל טוב חמה ולבבית שגורה בזאת לידידנו היקרים

- הר"ר יעקב חנון הי"ו ירושלים
- הר"ר שמואל מאיר חשין הי"ו ירושלים
- הר"ר יחיאל צוקר הי"ו ירושלים
- הר"ר ראובן קלפהולץ הי"ו ירושלים
- הר"ר שלמה רובינפלד הי"ו בני ברק
- הר"ר שמעון רוזנבלט הי"ו בית שמש
- לנישואיו
- הר"ר נתן ארליכמן הי"ו ברכפלד
- הר"ר ישראל מאיר בורשטיין הי"ו בית שמש
- הר"ר צבי צוקר הי"ו בית שמש

- הר"ר נחמן ברש"י חשין הי"ו ברכפלד
- הר"ר שלום מייקוף הי"ו בני ברק
- הר"ר ישראל נחמן פרנאק הי"ו ירושלים
- הר"ר נחמן קיפניס הי"ו בית שמש
- הר"ר יואל קרישבסקי הי"ו בית שמש
- הר"ר גדליה שניעק הי"ו בני ברק
- לנישואי צאצאיהם
- הר"ר אשר ארליכמן הי"ו ברכפלד
- הר"ר אברהם יצחק בורשטיין הי"ו צפת
- הר"ר ישראל שמעון בורשטיין הי"ו בית שמש

- להכנס בנם לעול תומ"צ
- הר"ר ראובן אייזנברג הי"ו בית שמש
- הר"ר נחמן שלמה גלבך הי"ו ירושלים
- לאירוסי צאצאיהם
- הר"ר יונה אנשין הי"ו בית שמש
- הר"ר נתן יוסף ראובן אנשין הי"ו בית שמש
- הר"ר נתן גודלבסקי הי"ו בני ברק
- הר"ר נפתלי גלינסקי הי"ו ירושלים
- הר"ר נחמן דוד היימן הי"ו בית שמש
- הר"ר שלום זוהר הי"ו ירושלים

- להולדת הבן
- הר"ר יחזקאל אייזנברג הי"ו ירושלים
- הר"ר יעקב גרוס הי"ו בית שמש
- הר"ר פנחס דורפמן הי"ו בית שמש
- הר"ר אברהם סאמעט הי"ו צפת
- הר"ר שמואל פרידמן הי"ו צפת
- להולדת הבת
- הר"ר ישראל מאיר גולדשטיין הי"ו ירושלים
- הר"ר שמעון וואלעס הי"ו ירושלים